

# JAMES A. MOORE

## Vadászok és prédák

### A sorozatban kiadónknál megjelent:

#### **ALIENS**

A. D. Foster:  
A nyolcadik utas a halál

A. C. Crispin:  
Feltámad a halál

A. D. Foster:  
Alien: Covenant – Eredet

A. D. Foster:  
Covenant

Steve Perry:  
Idegenek a Földön

Steve Perry:  
Lidérces utazás

Steve Perry:  
Ripley háborúja

David Bischoff:  
A királynő nevében

Robert Sheckley:  
A halál árnyékában

Sandy Schofield:  
Halálcsapda

Stephani Perry:  
Labirintus

Stephani Perry:  
Az őrzöngő halál

Yvonne Navarro:  
Rekviem

Michael Jan Friedman:  
Eredendő bűn

John Shirley:  
Acéltojás

Diane Carey:  
DNS-háború

Stephani Perry:  
Bűnös bolygó

B. K. Evenson:  
Nincs kiút

Diane Carey:  
Katlan

Tim Lebbon:  
Árnyékahajza

James A. Moore:  
A Bánat Tengere

Christopher Golden:  
A Fájdalom Folyója

Jonathan Maberry:  
Életre halál

Alex White:  
Hidegkohó

#### **PREDATOR**

Nathan Archer:  
Betondzsungel

Nathan Archer:  
Jég és vér

Sandy Schofield:  
Nagy játszma

John Shirley:  
Mindörökké éjjél

Michael Jan Friedman:  
Hús és vér

Steve Perry:  
Szerepcsere

Jeff VanderMeer:  
A vadászok szigete

Bryan Thomas Schmidt:  
Vérözön

James A. Moore:  
Vadászok és prédák

#### **ALIENS VS. PREDATOR**

Steve Perry és  
Stephani Perry:  
A préda

David Bischoff:  
Vadászok bolygója

Stephani Perry:  
Háború

#### **A Harag háborúja trilógia**

Tim Lebbon:  
Rajtaütés

Tim Lebbon:  
Invázió

Tim Lebbon:  
Armageddon



T H E P R E D A T O R™

JAMES A. MOORE

VADÁSZOK ÉS PRÉDÁK

SZUKITS  
KÖNYVKIADÓ  
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:  
THE PREDATOR™: HUNTERS AND HUNTED  
by James A. Moore  
Titan Books, A division of Titan Publishing Group Ltd  
144 Southwark Street, London SE1 0UP, 2018  
™ & © 2018 Twentieth Century Fox Film Corporation.  
All rights reserved.

Fordította  
SZÁNTAI ZSOLT

ISBN 978-963-497-488-8

Lektor: Barna Ildikó  
Tördelőszerkesztés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella  
Színre bontás, borítóterv: EzDesign Kft.  
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

---

Nyomda: Pauker Nyomda  
Felelős vezető: Vértes Gábor

*Ezt a regényt Steve Saffelnek ajánlom  
bámulatos türelméért,  
valamint Tessának a szeretetért  
és Tony Tremblaynek a barátságért.  
Köszönöm valamennyiőtöknek!*



# Köszönet- nyilvánítás

**A** szerző köszönetét szeretné nyilvánítani Carol Roedernek, Nicole Spiegelnek és Steve Tzirlinnek (20th Century Fox) a tőlük kapott ötletekért és a közreműködésükért. Támogatásukért és segítségükért köszönet illeti a következőket: Nick Landau, Vivian Cheung, Laura Price, Steve Saffel, David Lancett, Hayley Shephard, Cameron Cornelius, valamint a Titan Books valamennyi munkatársa. Külön köszönet Shane Blacketnek, Fred Dekkertnek, valamint Jim és John Thomasnak a forrásért és az inspirációért.





# 1

# A

fojtogató közép-amerikai hőségben a magas páratartalom miatt olyan érzésük támadt, mintha szaunában dolgoznának, de már hozzászoktak az ilyen körülményekhez, sőt rosszabbat is elviseltek volna. Ez is hozzátartozott a kiképzésükhöz.

A Reaper-osztag tagjai ezúttal is szemrebbenés nélkül vették tudomásul a megpróbáltatásokat. Ennek ellenkezője még véletlenül sem fordulhatott elő, főleg akkor nem, amikor bevetésre került sor, amikor a kötelességüket kellett teljesíteniük. Kemények voltak, veszedelmesek, és ezt ők is tudták.

Az alakulatuk hivatalosan nem létezett. Nem szerepeltek a nyilvántartásokban, még a hadsereg adatbázisában sem. Ennek így kellett lennie, hiszen hivatalosan a célpontjaik sem léteztek; a hadsereg fejesei is csak a homlokukat ráncolták, értetlenül néztek, amikor valaki esetleg szóba hozott előttük egy olyan akció-

sorozatot, egy olyan nagy „vadászatot”, amelyben földönkívüli lények töltötték be a préda szerepét.

Hónapok óta gyakorlatoztak így, együtt. Az egység tagjait egyenként szedték össze. A toborzást Woodhurst tábornok végezte, valamint az a személy, aki a speciális kiképzésükért is felelt: Roger Elliott, a CIA ügynöke. Az együtt töltött idő során az osztag olajozott gépezetté változott, a tagjai pedig ennek az alkatrészei lettek. Erik Tomlin, a kinevezett parancsnok még sosem látott ilyen remek csapatot, még sosem vezetett ilyen kiváló harcosokat.

A földönkívüli fenyegetés elhárítására létrehozott egység aktuális küldetése során a célpontok nagyon is földi természetűek voltak. Nagyjából húsz embert kellett elintézniük, akik komoly felszereléssel és fegyverekkel rendelkeztek. A célszemélyek között akadtak olyanok, akik kimondottan szoros kapcsolatot tartottak fenn bizonyos drogkereskedőkkel. Bár közel sem voltak olyan egzotikusak, mint azok a lények, amelyek megtalálására, levadászására és elpusztítására a csapatot kiképezték, ezek a „beszállítók” tökéletesen megfeleltek a Reaperek számára arra, hogy tovább tökéletesítsék magukat, gyakorolják az összehangolt egységként történő működést.

Így és ezért kerültek a semmi közepére. Az éjszaka legsötétebb órájában dobták le őket. A célzónában egyetlen lámpa sem világított, a településen csupán egy utca vezetett keresztül, az se látszott sokkal többnek kitaposott ösvénynél. A növényzet sűrű volt, a levegő ragacsosan párás, mindenütt rovarok zümögtek. Az osztag tagjainak idő előtti lelepleződése kizárólag azon múlt, hogy a célszemélyek hány őrkutyával rendelkeznek. Olyan technikájuk biztosan nem lehetett, amivel felfedezhették és beazonosíthatták a közeledő ellenséget.

Nem hallatszott ugatás, ami azt jelentette, hogy a közelben nincsenek kutyák. A helyzet az ideálisnál is jobbnak tűnt.

– Rajta, fiúk, tegyük a dolgunkat! – mondta Tomlin, bár feleslegesen, mert már mindenki munkához látott. Teljes csendben mozogtak, közelebb, egyre közelebb kerültek a célobjektumhoz, az előregyártott elemekből felépített, konténerházra emlékeztető épülethez. A hírszerzői adatok szerint a célszemélyek ebben az objektumban tartózkodtak. Az ajtó nyitva állt, de odabent csak egy erőtlen fényű lámpa világított.

Tomlin előtt Hyde haladt. Az osztagparancsnok korábban egyetlen olyan emberrel sem találkozott, aki annyira higgadt maradt volna bevetés közben, mint ez a srác. Hyde a lőfegyverein kívül két, szokatlanul hosszú pengéjű kést is magánál tartott. Általában a többiek előtt járt, a felderítők feladatát végezte: folyamatosan készen állt arra, hogy leszedje az útjába kerülő ellenséget. A szűrő- és vágófegyverekkel vívott harc specialistája, sőt mestere volt – ez igazolhatták volna azok a szerencsétlenek, akik a bevetések során útját próbálták állni. Mintha élvezte volna a gyilkolást, de ez nem igazán számított. Tomlin úgy gondolta, amíg Hyde rendesen elvégzi a munkáját – márpedig elvégezte –, addig ő sem foglalkozik olyan lényegtelen apróságokkal, mint a lelkivilága.

A csapat többi tagja a bokrok között rejtőzködött. Készen álltak a cselekvésre, de még vártak Hyde jelzésére.

Eleredt az eső. Először csak három forró, kövér vízcsepp hullott Tomlin sisakjára, de egy pillanattal később az ég dühösen a csapatra zúdított egy áradatot. Nem volt köztes állapot: az egyik pillanatban még semmi, a következőben meg már szakadt az eső és tombolt a szél. A felhőszakadás hirtelen támadt zaja segíthette az osztagot: ilyen körülmények között az ellenség nehezebben fedezhette fel a jelenlétüket.

Néhány másodperccel azután, hogy esni kezdett, Hyde leadta a jelzést. Kiemelkedtek az árnyak közül, és gyorsan, nesztelenül mozogva az épület felé indultak. Elfoglalták pozícióikat az ajtó két oldalán. Senkit sem láttak – legalábbis egyelőre –, ezért végrehajtották a behatolást.

Az épületben ládák és raklapok álltak, a kisebb-nagyobb kupacokat meglepő precizitással rendezték el. Tomlin jelzett a Reapereknek, párokban hatoljanak beljebb. Az emberei egyetlen hang nélkül teljesítették a parancsot. Két-két katona indult el jobbra is, balra is. Valamennyien megpróbálták az árnyak rejtekében maradni. Nem tudták, milyen fogadtatásra számíthatnak, de mindenre felkészültek.

Tomlin egy árnyéket látott maga előtt. A bizonytalan alak váratlanul elszakadt az épület belsejében uralkodó alkonyi sötétségtől. Ezen a részen nem égtek lámpák, a kintről beérkező fény éppen csak arra volt elegendő, hogy megvilágítsa a drog-labor ellátmányát tartalmazó ládák oldalát.

Egy pillanattal később kiderült, a váratlanul megjelenő árny Hyde. Továbbhaladt a többiek előtt, tett néhány lépést, felemelt kézzel megállította a társait, azután átsuhant egy újabb sötétségfoltba – éppen azelőtt, hogy megjelent két, farmert és fekete pólót viselő férfi.

Nem hallatszottak lábdobbanások. Tomlin ebből arra következtetett, a két érkező bakancsának ruganyos gumitalpa van. Minden izma megfeszült, felkészült rá, hogy szükség esetén elintézi ezt a két embert, de végül nem kellett ilyesmivel bajlódnia. Hyde a bal oldali férfi közelébe lépett és hátrahúzta – éppen akkor, amikor a társa, aki az ellenkező irányba nézett, mondani akart neki valamit.

Egyetlen hang sem utalt arra, hogy az első férfi eltűnt arról a helyről, ahol korábban tartózkodott. A társa, amikor nem ka-

pott választ vagy bármiféle reakciót a szavaira, megtorpant és körbenézett – egyelőre nem ijedt meg, pusztán meghökkent. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, amikor Hyde ismét előlépett az árnyékok közül, a fickó szájára tapasztotta a tenyerét, miközben a kése egyetlen metszéssel átvágta az áldozat torkát.

Hyde megragadta és megtartotta a testet, mielőtt eldőlhett volna. Leeresztette, egyetlen nesz nélkül, majd nekilátott, hogy behúzza a sötétbe.

Azután a dolgok valahogy félrecsúsztak...

A kartell egy másik tagja lépett elő a sötétségből. Egészen véletlenül belebotlott Hyde-ba, aki éppen keresztülhúzta a hullát a betonpadlón. A fickó döbbsen rikoltást hallatott, mielőtt bárki reagálhatott volna. Egy pillanattal később már több kiáltás is hallatszott.

Nem szólaltak meg a riasztójelzések, nem vijjogtak szirénák, de hirtelen karabélyokkal felfegyverzett férfiak jelentek meg, olyanok, akik meg akarták akadályozni, hogy bárki megzavarja a tevékenységüket. A mozdulataik azonban ügyetlenek voltak, szervezetlenül szaladgáltak, és érezni lehetett rajtuk a pánikot. Amatőrök voltak a Reaperekhez képest.

Megfelelő tapasztalatokkal nem rendelkeztek, nem kaptak jó kiképzést, viszont komoly tűzerő állt a rendelkezésükre. Tovább nehezítette a Reaperek helyzetét, hogy harmincnál is többen lehettek.

Mindezek ellenére nem jelenthettek komolyabb gondot a támadók számára. Ahogy az ellenség minden irányba szétszóródott, elszórtan lövések dörrentek. Időnként valamelyik drogdíler elvesztette a fejét, és tüzet nyitott az árnyékokra, megeresztett valamerre egy-egy sorozatot. Az ilyen, hosszabb ideig tartó torlattelüzek megszűnését követően még feketébbnek tűnt a sötétség, mint korábban.

Három férfi közeledett Tomlin rejtekhelye felé. A parancsnok leadott három pontosan célzott lövést Beretta M9-eséből; sikerült hatástalanítania a trió tagjait, mielőtt azok bármilyen hangot kiadhattak volna.

A lövöldözésbe időnként sikolyok keveredtek. Mire a Reapers végeztek, harmincnál is több áldozatot ejtettek. Kevesebb mint öt perc leforgása alatt elfoglalták az objektumot.

Ismét csend borult az épületre. Tomlin jelzett az embereinek, a terv szerint hajtsák végre a hely átkutatását. Amikor meggyőződtek arról, hogy nem maradtak túlélők, Strand munkához látott.

Tomlin gyorsan elhaladt a labor mellett, és megkereste a központi irodát, azt a helyet, ahol az információk szerint a drogdílerok az írásos anyagaikat tartották. Egyik iratszekrényt, egyik fiókot sem zárták be, így könnyen és hamar megtalálta azt, amire szüksége volt. Eltette a zsákmányt, és azonnal elindult kifelé. Visszafutott a ládahalmok között, közben jelezve társainak, hogy kövessék. Visszarohantak a dzsungelbe.

Négy perccel azután, hogy az utolsó hulla is eldőlt és Tomlin begyűjtötte az anyagot, az épület fülsiketítő harsogás kíséretében lángba borult.

A Reapers bőven az akcióra szánt időkereten belül hagyták el a zónát. Nem tudták, vannak-e a rossz fiúknak járőreik, akik a lövések és a robbanások hallatán visszatérhetnek az objektumhoz, de nem is foglalkoztak ezzel. Egyetlen szó nélkül csörtettek keresztül az aljnövényzeten. Az eső közben szelídült valamelyest, de még mindig zuhogott. Tomlin hipermodern, látást segítő felszerelése ellenére se látott többet egyszerre egykét emberénél, mégis biztos volt benne, valamennyien a közelében vannak.

Közel volt a kivonási pont, míg eljutottak odáig, nem ütköztek újabb ellenállásba. Ha a rossz fiúknak voltak is járőreik, azok többsége már meghalt a robbanásban, amikor az épület hatalmas lángcsóvák kíséretében a levegőbe repült.

\* \* \*

A repülőút zökkenőmentes volt, de a Reaperek különben sem foglalkoztak volna olyan jelentéktelen dolgokkal, mint a turbulencia. Elvégezték az akció utáni műveleteket. Tomlin átvizsgálta a felszerelési tárgyait, és közben körülnézett. A Reaperek közül senki sem viselt rang- vagy állományjelzőt, egyiküket sem lehetett volna beazonosítani. Ez természetes volt egy ilyen titkos osztág esetében, főleg egy fedett művelet során, amit végrehajtottak. Ebben az esetben a CIA-nek adták kölcsön őket.

– Itt vagy, Tomlin? – reccsent bele egy hang a sisakhangszórójába.

Devon Hill szavai megszakították Tomlin szemlélődését. A helyettesére nézett.

– Ugyan, hol lennék? – kérdezte mosolyogva.

Hill vigyorra húzta a száját, de az arcán nyoma sem volt vídamságnak vagy kedvességnek.

– A Marson esetleg? A pokolba is, nem tudom. Elárulod? Elbambultál, testvér! – Hill kemény ember volt. Sötétbarna testének felépítése, izomzata arról árulkodott, hogy megszállottan és keményen edz. Képes volt tizenöt mérföldet futni teljes menetfelszerelésben, és a végén alig izzadt. A többi Reaperhez hasonlóan ő is nagyon szigorú szabályok szerint élt. Egy súlyom figyelmes, áthatóan kutató tekintetével nézett Tomlinra, azután folytatta a saját felszerelése vizsgálgatását.

Hill korábban a haditengerészetnél szolgált. Tomlin tudta róla, szeretne az osztag parancsnoka lenni. Nem azért, mert a jelenlegi főnököt alkalmatlannak találta a feladatra, inkább mert megszállottan ragaszkodott ahhoz, hogy mindenben ő legyen az első. Számára egy szakaszparancsnoki kinevezés azt igazolta volna, hogy ismét sikert aratott valamiben. Annak, hogy Tomlin helyére pályázott, nem volt semmiféle személyes oka.

Tomlin valahogy kellemetlenül érezte magát Hill nézésétől.

– Fogok valami beérkező dumát – jelentette Orologas. – A jelek szerint Woodhurst visszatért. Kíváncsi vagyok, van-e még egyáltalán állásunk.

– Majd kiderül, ha visszaérünk – mondta Tomlin vállvonogatva. – Most nem érdemes időt pazarolni ilyesmire. – Az igazat megvallva nem igazán aggódott. Woodhurst tábornok volt a Reaperek és a Csillagleső-projekthez tartozó többi egység parancsnoka.

A programban dolgozók az utóbbi időben egyre többször emlegették a támogatási összegek csökkentését, beszéltek valamilyen leszerelési tervéről, és sok pletykát lehetett hallani arról is, mennyire megváltozott a helyzet a Csillagleső beindítása óta. Mindenki tartott a jövőtől, bár egyelőre semmi érzékelhető változás nem történt. Tomlin azon kevesek közé tartozott, akik nem bocsátkoztak találgatásokba.

Biztos volt benne, a Csillagleső azért létezik még mindig, mert Woodhurst okos ember, mindig megtalálja a módját annak, hogy igazolni tudja a program létjogosultságát. Ennek a dél-amerikai küldetésnek is ez volt a lényege: elkönnyelhettek egy újabb sikert. Hivatalosan persze nem jártak azon a helyen, nem intéztek el egy kartellt, ami azon ügködött, hogy új, a korábbinál hatékonyabb módon szoktassa rá a főiskolás kölyköket a kemény drogokra. Hivatalosan a Reaperek nem is léteztek, nem



hivatalosan viszont éppen Nicaraguában voltak, ahol kinyírtak egy csapatnyi rossz fiút, és lerombolták az egyik olyan, igen-csak aktívan működő labort, ahol a legújabb típusú szintetikus kokain előállításával foglalkoztak.

Miután elpakolta a felszerelését, Tomlin keresett magának egy megfelelő ülést, és ismét tanulmányozni kezdte a csapata tagjait. Hill mellett, aki a SEALS-től került át a Reaperekhez, Elmore Strand ült. Ő volt a legidegesebb természetű fickó, aki-vel Tomlin valaha találkozott, hozzá képest még Hill is maga volt a megtestesült higgadtság.

Strand robbantási specialista volt, a bombák szakértője. Tomlin azt sem tartotta kizártnak, hogy képes összerakni, vagy ha éppen az kell, akkor szétszerelni egy nukleáris robbanófejet. Ilyesmire szerencsére még nem került sor, legalábbis egyelőre. Érdekes módon az állandóan vibráló Strand éles helyzetben, ha tényleg, de tényleg beütött a gebasz, sosem vesztette el a fejét, sőt minél nagyobb volt körülötte a feszültség, annál hatékonyabban dolgozott. Amikor aztán elérkezett a pihenő ideje, ismét eleven bombává változott, bármi miatt képes volt veszekedni, vagy akár verekedni is. Tomlin gyanította, ez a két dolog valahogy összefügg egymással: Strand csak addig képes elviselni a nyomást, amíg muszáj, azután valamilyen módon ki kell adnia magából a feszültséget.

A robbantási specialista kopaszra borotváltatta a fejét, az arcáról mindig gondosan eltávolította a szőrzetet. Viszonylag alacsony volt és soványabb is, mint a csapat tagjainak többsége, de éppen olyan keményen edzett, mint a többiek, jó teljesítményt nyújtott közelharcban, és remek céllövőnek számított. Összességében véve kiváló harcosnak lehetett nevezni, de – ahogy egyszer Hill megállapította – a tekintete halott volt.

Bármilyen félelmetesnek is tűnt Strand, Jermaine Hyde még nála is fenyegetőbb volt. A fedett akciók során sokszor kellett gyilkolni, a legtöbb esetben hangtalanul. Nagyon értett az ilyesmihez. Voltak olyan helyzetek, amikor valami miatt megelőzte a csapat többi tagját, és gyakorlatilag elvégezte a melót, mire a társai utolérték. Profi volt a nesztelen gyilkolásban, és bizonyos jelek arra vallottak, élvezi a vérontást.

Hyde magas volt és sovány, az izmai akár az acélsodronyok. Nem tetováltatott magára semmit. A csapat tagjainak többsége felvarratott a bőrére valamit, Hyde azonban mintha irtózott volna az ilyesmitől. Persze nem is lett volna sok értelme a dolognak: Tomlin még sosem találkozott olyan emberrel, akinek sötétebb bőre volt, mint Hyde-nak. Olyannal sem találkozott még, aki kevesebbet beszélt, mint ez a harcos. Hyde válaszolt a neki feltett kérdésekre, időnként röhögött valami poénon, de ritkán fordult elő, hogy megszólalt, ha nem a munkával kapcsolatos dolgokról volt szó.

Kyle Pulver a spektrum ellentétes oldalán helyezkedett el. Szeplős fickó volt. A bőre nem barnult, egyszerűen leégett, és ilyenkor a szeplői apró hegeknek látszottak. Könnyen mosolygott, állandóan tréfálkozott, de mindig csak azt követően, hogy végrehajtották a küldetésüket. Csak viccmesélés – semmi ugratás. Ilyesmi sosem fordult elő. Az osztag tagjai akár azon is képesek voltak röhögni, hogy váratlanul bedurrant egy tűzijáték-rakéta, de hajlamosak voltak rá, hogy megöljenek pár embert, csak hogy kiderítsék, honnan érkezik a rájuk irányuló tűz. Sok esetben kiszámíthatatlanul reagáltak, sosem lehetett tudni, mivel vágnának vissza egy szívatásra.

Pulver már végzett a felszerelésével, és éppen egy pakli kártyát kevergetett olyan ügyességgel, amit sok vegasi osztó megirigyelt volna tőle. Ránézett Tomlinra, bólított. Feleslegesek

voltak a szavak. Ő úgy tekintette, a küldetésnek addig nincs vége, amíg vissza nem érnek a bázisra. Ebben a csapat valamenyny tagja egyetértett vele.

Dmitri Orologas volt a kommunikációs szakemberük. Össze se lehetett számolni, annyi nyelven beszélt, és olyan technikai tudással rendelkezett, hogy akár egy rádiót is képes volt újraépíteni. A haját hátrafésülte, tincsei a fejéhez tapadtak. Az állát sötét borosta borította, ami szinte percekkel a borotválkozás után megjelent rajta. Széles arca általában közömbös kifejezésű volt. Akkor tűnt a legboldogabbnak, amikor le kellett fordítania valamit egyik nyelvről egy másikra.

Tomlin a középiskolában megbukott spanyolból, ezt követően soha nem is próbálkozott nyelvtanulással. Örült, hogy van a csapatában valaki, aki legalább sejti, hogy mások, az idegen nyelveket használók mit beszélnek a közelében.

A Csillagleső-aktákban volt valahol egy hangfelvétel, amin állítólag egy másik világból származó idegen lény beszélt. Tomlin már hallotta, de hiába: számára a hangsorozat gurgulázásokból, cuppogásokból és cserregésekből összeálló értelmetlenség volt. Orologas is ismerte a felvételt, de ő valósággal begőzölt tőle. Még mindig nem tett le arról, hogy lefordítsa a fura beszédet, persze nem járt sikerrel. Egyelőre.

Orologas szeretett beszélni, de gyűlölte a felesleges csevegetést. Kiváló szakács és meglehetősen jó szanitéc volt. Közben Tomlin figyelte őt, éppen Edward Kinggel, a csapat valódi orvosával tárgyalt. King nem szimpla orvos volt, hanem képzett és gyakorlott sebész, emellett katona, aki a legjobb tudása szerint teljesítette a kapott parancsokat. Ahogy társalogtak, úgy tűnt, mintha Orologas éppen egy idegen nyelv tanulásában segítene Kingnek. Tomlin majdnem biztos volt benne, hogy a franciáról van szó, de nem érezte szükségét, hogy megkérdezze.

A csapat utolsó tagja Steve Burke volt, aki olyan lelkiismeretesen becsatolta a biztonsági övét, mint egy pedáns turista. Az ő szakterülete a nehéztüzérség volt, persze csak Pulvert követően, ezenkívül őt tekintették a csapat biztonsági főnökének.

Hill oldalra fordulva Tomlinra nézett, és megdörzsölte a vállát. Egy olyan fickót sikerült legyűrnie, aki közel száz fonttal volt nehezebb nála. Jól csinálta, elvégezte a feladatot, de közben megrándította pár izmát.

– Tudom, ez elvileg jó gyakorlás – morogta olyan hangosan, hogy a hajtóművek zajában is hallani lehetett. – Jó, hogy felkészüljünk arra, amire felvettek minket, de meg kell mondanom... Szóval, leszedni pár drogkereskedő seggfejet meg hasonló senkiházit... Szóval, ez nem látszik túl nagy kihívásnak.

– Hát, a videojátékozásnál biztos többet ér – felelte Tomlin.

Hill felhorkantott, elvigyorodott. A kiképzés első négy hónapjában jobbra a virtuális valóságban létező ellenfelekkel, a játékok szereplőivel harcoltak. Jó buli volt, a csapat tagjai ilyen módon tanulták meg néhány új fegyver használatát, így szoktak hozzájuk különböző fiktív szituációkban és környezetben, amelyek nem mindegyike volt a Föld nevű bolygó felszínén. Remekül szórakoztak, de a legfontosabbnak azt tekintették, hogy sikerült élesíteniük a reflexeiket, és egyre összeszokottabban tudtak együtt dolgozni.

Tomlin örült, hogy a küldetés sikerrel zárult, de nem igazán kedvelte az efféle „fekete” bevetéseket. Nem ilyesmire szerződött, bár látta, rájuk nézve is komoly haszonnal járhat, ha „kölcson adják” őket a CIA-nek vagy más szervezeteknek. A Reaperek jó munkát végeztek, és mindig volt mit tanulniuk arról, hogyan működjenek még jobban csapatként. Ezt a bevetést is ilyen szempontból tekintették hasznosnak. A bónusz az volt, tényleg sikerült megállítaniuk, hogy néhány szar alak drogot áru-